

Voor de Geallieerde troepen was in Vlissingen de strijd geëindigd, maar nog veel stond hen te wachten. Middelburg lag nog voor hen en deze stad konden zij niet anders bereiken dan langs jaagpad en spoorlijn. Het was voor den brigade-generaal Mac Laer geen gemakkelijke taak en ik wil hier iets mededeelen van hetgeen mij hieromtrent bekend is.

Van 1 tot en met 4 November hadden mijn medewerkers en ik bijna aan één stuk doorgewerkt, en toen ik 's avonds om 8.30 thuis kwam, was ik blij te kunnen rusten, doch die rust zou niet van langen duur zijn. Een uur later, 9,30 uur, kwamen twee Canadeesche soldaten met de boodschap of ik direct mee wilde gaan naar den Generaal.

Meenende dat het voor een korte bespreking zou zijn, ging ik direct mee. Het zou echter geheel anders uitvallen, er was te veel en er stonden te groote belangen op het spel; het ging om Middelburg. Hoe kon deze stad gespaard blijven voor een beschieting zooals Vlissingen ? Den geheelen nacht hebben deze bespreking geduurd tot 's morgens half zes en ik kan hier wel verklaren, dat het den Geallieerden Commandant veel moeite en zorgen heeft gekost om tot een beslissing te geraken. Dat Middelburg niet beschoten is geworden zooals Vlissingen, is mede voor een groot deel te danken aan één der ondergrondsche werkers van Vlissingen, die in dienzelfden nacht van Middelburg naar Koudekerke roeide en vandaar uit met nog twee medewerkers uit Koudekerke, doornat binnen werden gebracht om een belangrijke boodschap over te brengen van de afd. Middelburg aan den Geallieerden Commandant.

Hulde ook aan deze ondergrondsche werkers !

Bron: F. van Sabben 'De bevrijding van Vlissingen', opgenomen in de bundel Zeeland in bewogen jaren.